

РЕШЕНИЕ

№ 39207

гр. София, 10.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7661** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на А. А. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Н. А. В.-САК, против Решение № 883/01.06.2026 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Излагат се подробни съображения за неправилна преценка на обстановката в А.. Анализът на изложената в решението обстановка в А. бил формален и не кореспондирал с личната му бежанска история и не са обсъдени правно значими факти. Административният акт бил незаконосъобразен.

В открито съдебно заседание жалбоподателят А. А. А., чрез адв. Н. А. В.– редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. В.. Адвокат В. иска съдът да уважи подадената жалба и

отмени обжалваното решение. Не претендира разноски.

Ответникът ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ДАБ ПРИ МС – редовно призован, се представлява от юрк. К., с пълномощно от днес. Юрисконсулт К. иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и потвърди решението като правилно, тъй като обстоятелствата, за които чужденецът твърди, че е напуснал С. по време на настоящото производство не кореспондират със заявените такива по време на предходното и причините, които изтъква, че е напуснал страната си. Независимо, че твърди, че се е сдобил с документ от м.08.2025 г., същият не е представен в оригинал, отбелязва, че това възпрепятства кредитирането на обстоятелствата, които се установяват с този документи и на тяхната истинност, а тези обстоятелства са могли да бъдат заявени от него по време на предходното интервю в протокол от 15.10.24 г. Счита, че от събраните по преписката данни не се установява причина, която да е наложила навещдането на твърденията за осъществено спрямо него преследване. Предвид изложеното, моли съдът да потвърди решение като правилно и законосъобразно.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13-1144/05.09.2024 г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), от А. А. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, религиозна принадлежност: мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН].

Личните данни на чужденеца са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като кандидатът не е представил оригинални документи за самоличност.

С решение № 1682 от 14.02.2024 г., председателя на ДАБ при МС е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Сирийският гражданин е обжалвал административният акт пред Административен съд- София град (АССГ). Образувано е адм. дело № 3547/2025 г., по описа на АССГ. С решение № 38724/21.11.2025 г. първоинстанционният съд е отменил решение № 1682 от 14.02.2024 г., председателя на ДАБ при МС, в частта с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут и е врънал преписката за ново произнасяне.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач, за процедурата която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

Жалбоподателят Заявил, че не може да представи уведомление от 24.08.2025 г. в оригинал и че е получил документа от свой приятел чрез мобилно приложение през август 2025 г.

Чуждият гражданин мотивирал молбата си за международна закрила с проблеми свързани с липсата на стабилност и спокойствие в С.. В проведеното с него интервю рег. № УП 7086/15.10.2024 г. жалбоподателят разказал, че е живял в [населено място], обл. Х. и че от там е напуснал страната си. Кандидатът за закрила споделя, че в С. са останали да живеят съпругата му, децата му, родителите му, трима братя и четири сестри. Добавя, че не е имал финасова възможност да вземе цялото семейство със себе си. Допълва, че има роднини в Х., но не може да

живее при тях, защото те едва успяват да се прехранват. Уточнява, че не е отбил военната си служба и че преди три години е получил повиквателна. Разказва, че е учил до адесети клас в [населено място]. Споменава, че е работил като кофражист. Допълва, че е в С. липсва стабилност. Молителят споделил, че в района му има сражения между кюрдите и Режима и че турската армия бомбардира от време на време. Твърди, че иска по-добър живот и сигурност за децата си. Уточнява, че в С. няма бъдеще и има опасност за живота му. Допълва, че не желае да се върща в С., защото има бандити, които отвличали хора за одкупи. Добавя, че живота в родината му ще бъде изложен на риск. В заключение чуждият гражданин посочва, че иска от Република България закрила.

По време на проведеното интервю, търсещият закрила на С. заявил, че в документа, който е представил доказва, че има опасност за живота му в С.. Твърди, че проблема му е враждата между неговото племе и племето „Ш.“, заради имот. Чужденецът споделя, че документа му е изпратен от негов приятел, който е в [населено място], С.. Уточнява, че оригинала на е в приятеля му, но не може да му го изпрати. Допълва, че приятелят му живее в [населено място] и знае всичко и по този начин е разбрал за документа. По думите му е имало дело в С. и племето, с което е имал проблеми е към К. и документа е издаден от К.. Обяснява в интервюто, че родителите му живеят в лагер в [населено място], С.. Споменава, че племето „Ш.“ са получили имота, за който са имали проблеми, но враждата е останала. Твърди, че не може да се върне в С., защото няма къща, няма земя и всичко е разрушено. По време на интервюто споделя, че чичо му му изпраща съобщения да не се връща, тъй като ще бъде убит. Молителят разказва, че тези хора са жестоки и убиват хора без да им мигне окото. Разказва, че от племето го издирват във всяка област. Уточнява, че не може да живее в [населено място], защото семейството му живее в палатка и че [населено място] се контролира от новото правителство.

Административният орган приел молбата на жалбоподателя за неоснователна. От така представените в хода на производството устни факти и обстоятелства ставало ясно, че проблемите, заради които молителят е напуснал държавата си на произход могат да се определят като проблеми от лично естество, а не като политически, поради което те не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Според изявленията на сирийския гражданин проблемите му с племето „Ш.“ били заради имот. Видно от разказа му, той не е бил подложен на физическо насилие. Документа (уведомление) представен от молителя бил издаден на дата 14.08.2024 г., както било видно от превода, но можело да се предположи, че от направените изявление от чуждият гражданин по време на първото интервю от 15.10.2024 г., той е напуснал страната в деня на издаването на това уведомление. В него било записано, че има информация че той е извън страната. Жалбоподателят получил уведомлението през август 2025 г. от неговия приятел, който знаел всичко и е разбрал за документа. Въпросният документ не бил издаден от официалните власти на С. и ако наистина жалбоподателят се е страхувал за живота си е нямало да представи уведомлението след повече от година от издаването му. В тази връзка АО обобщава, че сирийския гражданин не се е страхувал от действия насочени срещу него от страна на племето „Ш.“ и че изложените факти и обстоятелства в бежанската история са недостоверни и представени с корисната цел, същия да получи търсената закрила и документи за легален престой в европейска държава.

От така направени изявления на чужденеца, можело да се направи извод, че причината за напускането на страната му е намирането на по-добър живот, а не търсената закрила. Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН мигрантът е лице, което, по причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си за да се засели другаде. Ако върши това по чисто икономически

съображения той е икономически мигрант, а не бежанец (глава II, § 62). Горното доказвало, че молителят е напуснал страната си заради лични проблеми. Оттук е направен извода, че същият би могъл да остане в страната си, но е решил да напусне и да търси решение на личните си проблеми в друга държава. Така заявените причини за напускането на страната му не попадали в обхвата на ЗУБ за предоставяне на международна закрила.

Търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично. Уточнява, че никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

Административният орган изследвал и материалните факти по настоящата молба.

Относимите към молбата за международна закрила на молителя представени факти касаели твърденията на чуждия гражданин, свързани с причините за напускане на С., а именно желанието му да живее извън С. и общото положение на несигурност в страната. Представените от чужденеца в хода на производството доказателства представлявали устно направени от него заявления в проведените две интервюта с него. Чуждият гражданин е представил уведомление от дата 14.08.2024 г., което е копие. От уведомлението ставало ясно, че чужденеца не е виновен за враждата, но тъй като е от същото племе, той бил издирван от една от страните на конфликта. Тоест при евентуалното завръщане на сирийският гражданин, той нямало да бъде задържан, тъй като следвало да се върне в [населено място] при неговото семейство, а по негови думи района се управлявал от новото правителство.

Въз основа на тези твърдения, съгласно чл. 75, ал. 2, изречение първо от ЗУБ, за молителя не следвало да бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното му положение, както и със страната му на произход. След извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждия гражданин и държавата му на произход, се наложил извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила. В хода на административното производство молителят не обосновал наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочил никакви причини за основателно опасение от преследване. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване не били заявени.

Молителят не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С..

Чужденецът не заявил наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си по произход. Заключение в този случай било, че към конкретния момент, той е взел решение да напусне С. без видима причина възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права, а съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отменена с Директива 2011/95/ЕС) „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция трябвало: а) да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл. 15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)". Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия

закрила обуславявали извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Нямаło основания да се приеме, че от страна на официалните власти или на други организации и/или групировки в С. се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите.

От справка с вх. № МД-02-154/15.04.2026 г. било видно, че към април 2026 г. С. се намира в исторически преходен период. След драматичното сиване на режима на А. в края на 2024 г., страната била в процес на мащабна политическа трансформация и икономическо възстановяване. Въпреки премахването на повечето международни санкции през 2025 г., инфраструктурата била силно разрушена, а хуманитарните нужди оставали критични. Сигурността се подобрявала, но все още имало райони с присъствие на въоръжени групировки и остатъчни клетки на радикални организации. Наблюдавало се масово завръщане на бежанци (над 1 милион души от съседните страни), което оказало натиск върху социалните системи.

В страната действало временно правителство, което работи по нова конституция и подготовка за демократични избори. Централната власт се опитва да балансира между различните етнически и религиозни групи, за да избегне фрагментация. Икономическа обстановка: Очаква се икономически растеж, воден от възстановителни дейности, оценявани на над 200 милиарда долара. Валутата е нестабилна, а над 90% от населението живее под прага на бедността, въпреки притока на преки чуждестранни инвестиции в секторите енергетика и земеделие.

Политически и военен контрол в И..

След политическите промени и падането на стария режим, провинция И. оставала под твърдия контрол, на йслямистката групировка „Х. Т. ал-Ш.“ (ХТШ / HTS) и нейното гражданско крило - „Правителството на спасението“ (Syrian S. Government). През 2025 г. и 2026 г. ХТШ продължавала опитите си да се ребрандира като легитимен политически и военен актьор пред международната общност и преходното правителство в С.. Т. запазвала своето масирано военно присъствие в провинцията чрез наблюдателни пунктове и военни бази.

Вътрешна сигурност и човешки права.

Въпреки че ХТШ осигурява базово ниво на обществена сигурност (намаляване на дребната престъпност спрямо предходни години), Техният апарат за сигурност - Службата за обща сигурност (GSS) - управлява чрез авторитарен, контрол. Ситуацията с човешките права остава критична. Наблюдават се:

Произволни арести: Систематично задържане на политически опоненти, журналисти, активисти и лица, критикуващи управлението на ХТШ.

Потушаване на протести: През 2025 г. и началото на 2026 г. в И. избухват периодични граждански протести срещу икономическата криза и авторитарните практики на групировката, които често биват разпръсквани със сила.

Условия в затворите: Докладите сочат за продължаващи практики на изтезания и липса на справедлив съдебен процес в центровете за задържане, управлявани от ХТШ.

Сблъсъци с радикални групировки.

За да затвърди своя монопол върху властта и да докаже на международната общност, че се бори с тероризма, ХТШ води активни и често въоръжени кампании срещу по-радикални джихадистки фракции в И.. Основна тяхна мишена са клетките на „Х. ал-Д.“ (Н. al-Din) - клонът на Ал К. в С., както и остатъчни клетки-на И.. Тези вътрешни прочистващи операции водят до спорадични престрелки, целенасочени убийства и използване на импровизирани взривни устройства (IED) в градска среда, което създава рискове за цивилните.

Заплахи за цивилното население и хуманитарна сигурност.

Провинция И. остава един от най-гъсто населените райони в света поради милионите вътрешно разселени лица (ВРЯ / IDPs), живеещи в палаткови лагери по протежение на турската граница. Основните заплахи за сигурността на обикновените граждани в момента включват:

Неексплодирани боеприпаси (UXO) и мини: Земеделските земи и разрушените квартали са силно замърсени с останки от войната, което води до чести инциденти, особено сред децата и фермерите.

Икономическа престъпност: Поради крайната бедност, в региона оперират организирани престъпни мрежи, занимаващи се с контрабанда на хора през границата с Т., трафик на, наркотици (каптагон) и отвлечения за откуп.

Както е видно от вх. № МД-02-154/15.04.2026 г. на „Дирекция Международна дейност“ на ДАБ - МС приложена по преписката и в тази връзка хипотетичните опасения на жалбоподателя, че може да бъде задържан не са достатъчни за да се направи извода, че същият се нуждае от международна закрила, тъй като вероятността да бъде задържан, не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване.

От информацията в приложената справка вх. № ЦУ-797/08.03.2024 г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС, ставало ясно, че племето Ш. (S.) (или Ал Ш., анг. Al-S.) е арабска племенна група в С., разположена предимно в североизточната провинция Х., с исторически корени в региона на Ракка. Ш. често били категоризирани като част от племената Ш. - полууседнали племенни оошности в региона Д.. Представите на племето "Ш. често са в конфликт със съседното племе Ш., тъй като двете групи се конкурират за влияние. Присъствието на племето в североизточния регион Д. го прави едно от многото арабски племена, които се ориентират в сложните, често противоречиви интереси на сирийското правителство, опозиционните групировки, Т. и водените от кюрдите Сирийски демократични сили (SDF).

Д. (J.) (също изписвано ал-Д., Ал Д. или А.), е наименованието на голяма арабска племенна конфедерация със значително присъствие както в И., така и в Североизточна С.. В С. Д. са признати за едно от най- големите и влиятелни племена в региона Д. (Североизточна С.). По време на сирийския конфликт племето е разделено, като различни фракции подкрепят и двете страни на политическия спектър.

Племенният съвет на Д., под ръководството на Ф. ал З., изразява подкрепа за Сирийските демократични сили (SDF) в Североизточна С., отхвърляйки опитите за създаване на конфликти в региона.

В общодостъпните източници не била открита информация относно това дали лица, чиито племена враждуват помежду си, подлежат на наказания, налагани от страна на Сирийските демократични сили (SDF).

Заклучението в този случай е, че той е взел решение да напусне страната си по произход заради желанието си да осугури бъдеще на децата си са изцяло по лични причини. Съгласно Глава II, § 62, стр. 24, от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Предвид гореизложеното, според АО, за жалбоподателят липсвали предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне страната си на произход - С. поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция" - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ. Срещу чуждия гражданин не са били предприети такива действия, нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Според Тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009г. по дело № С- D07 г., понятията „смъртно наказание", „екзекуция" и „изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание", наложени на молителя в страната му на произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ, обхващали ситуации, в които кандидатът за хуманитарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство, а твърдения от подобен характер жалбоподателят не е направил. От изложеното следвал извода, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ.

Изложената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни* субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в" от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, „състоящи се от „тежки и лични, заплахи срещу живота или личността на молителя", обхващат по-общ риск от посегателствата не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следва да се съобрази отново с Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело 0465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство" в чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО (отменена с Директива 2011/95/ЕС) относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на* обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От анализа на събраната информация въз основа на приложените справки относно актуалната общественно-политическа обстановка в С. и въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следвало насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Инцидентите в страната иматли определени цели, но били в състояние да предизвикат масов ефект. В тази връзка

следвало да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителството може да гарантира сигурност на всички граждани в дадената страна.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще да е степента на безогледното Насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е.

Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход и в частност в района ме на пребиваване, да е бил изправен пред реален, риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В случая не се установява по безспорен начин молителят да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплахата за живота и здравето му, не са установени намеси в личната му сфера, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт. Същевременно, в настоящия случай следва да се вземе под внимание обстоятелството, че според заявленията на кандидата, членове на семейството му се намират в С., като по думите му причината той да напусне района и страната, е мотивирана основно от проблеми от финансов характер и трудно преживяване. Ако действително близките на чуждия гражданин, в страната им по произход и по специално в населеното им място по обичайно пребиваване, са се сблъскали с каквито и да е проблеми или е имало заплахата или риск за живота и сигурността им, то те несъмнено биха избрали да напуснат незабавно даденото място, независимо колкото и да е труден маршрута по който биха преминали. Също така молителят е заявил, че лично на него и семейството му не се е случило нищо.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. За жалбоподателят, като алтернатива на възможността да се завърне в мястото и района му на постоянно местожителство, била и възможността да се установи в множество от зоните на страната, в които не е налице безогледно насилие, контролираните от правителствените сили, включително най-големите градове Д., Х. и Х., И. или контролираните от кюрдските сили големи части от провинциите Д. А., Ракка, Х. и части от провинция Х.. Във връзка с възможността за вътрешно разселване, следва да се посочи, че според наличната информация изложена в справка с вх. № МД- 02-42/06.02.2026 г., във връзка с политическите събития в С., що се отнася до бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 12 декември 2025 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 275 882 души. Завръщането на вътрешно разселените лица също продължава, като общият брой на завърналите се вътрешно разселени лица достига 1 955 090 души, 1 073 353 от които са напуснали места за настаняване на вътрешно разселени лица, главно в С. и Североизточна С.. ВКБООН подкрепя 605 завърнали се бежанци с логистична и

транспортна подкрепа от граничния контролно-пропускателен пункт "Д." и на автогарите "С." и след контролно-пропускателните пунктове "Б. ал Хава" и "Ал Салама" до различни дестинации, включително Х., Х., И., А. и Провинция Д. (R. Damascus). ВКБООН и Световната продоволствена програма раздават готови за консумация хранителни кошници и високоенергийни бисквити на 755 завърнали се лица на транзитните автогари в И. и А..

Предоставянето на парична помощ за завърналите се сирийски бежанци продължава, като 36 350 домакинства (116 675 души) са получили субсидии за завръщане, които да им позволят да покрият непосредствените си потребности. Основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на времето, като най-често посочваните са политическите развития, подобрената сигурност и събирането на семействата. Други причини включват носталгия, трудности при достъпа до жилище, възстановяване на собствеността, ограничена хуманитарна помощ и необходимост от работа. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции в С. С., като А., И., Д. и Х. са сред най-честите дестинации. Що се отнася до настаняването, някои от завърналите се лица притежават домовете си или имат; имущество, принадлежащо на близки роднини. Много от тези лица съобщават, че къщите им са в добро състояние, други посочват частични повреди или разрушения, а значителна част заявяват, че разполагат с валидни документи, доказващи собствеността. Малка част от завърналите се лица нямат никакви документи, издадени от С., а сред хората, които имат документи, най-често срещани са националните лични карти, семейните книжки и паспортите. Ражданията и смъртните случаи в Т. като цяло са добре документирани, но процентите на документиране на бракове и разводи са по-ниски.

Във връзка с горното се установява, че в почти всички части на държавата по произход, в които не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, същият може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно, да се очаква да се установи там, което е основание за отказване на статут по чл. 9, ал. 5 от ЗУБ. Със същото, се приема, че кандидата за закрила би могъл да достигне, живее и води относително спокоен живот в една от посочените зони, съобразно личното му желание, или съображения от религиозен и/или етнически характер, или друг характер, при което завръщане молителят не би се сблъсквал с неблагоприятни последици, релевантни към ЗУБ.

С оглед на изложеното, АО приел, че за молителя не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. В случая не са изпълнени условията съществуващата опасност да е реална за лицето, търсещо закрила и въоръжените конфликти да се характеризират с безогледно насилие. Двете условия са взаимно свързани и наличието им е обусловено от конкретната бежанска история и установените за всеки един търсещ закрила индивидуални обстоятелства. В тази връзка от анализа на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, във връзка с тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението па дело С-465/2007 г. на СЕО и в съответствие с информацията относно актуалната обстановка в С. следва да се приеме, че не е налице заплахата за търсещия закрила поради ситуация на безогледно

Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата,

релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Искането му в тази част е неоснователно.

По тази причина ответникът приел че за жалбоподателя не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. Същевременно за кандидата се установили положителни предпоставки и липсвали данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Искането му и в частта за предоставяне на хуманитарен статут било неоснователно.

За него не били налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер.

В следствие на цялостната оценка на всички факти относно личното положение на молителя е категорично установено/ че чужденецът не е имал обективни причини за напускането на С.. Същевременно с това се установява и липсата на конкретни и отнoейми към личното положение факти и обстоятелства по настоящата молба.

Предвид изложеното, поради липса на предпоставките пб чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от Закона за убежището и бежанците, решаващият орган отказвам да предостави хуманитарен статут на А. А. А..

При така установената фактическа обстановка съдът от правна страна намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годин за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 05.06.2026 г. Жалбата е подадена на дата 18.06.2026 г.

По основателността:

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят, е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш..

На жалбоподателят, гражданин на А., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството, се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Г. А. Курбани, е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението на Председателя на ДАБ при МС е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2,

изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ ('real risk') не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ ('serious harm') се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. От смисловото тълкуване на общностната норма се установява, че се има предвид настъпването на определен вредоносен резултат за кандидата под формата на физическа или психическа увреда. Изразът „тежки посегателства“ е насочен по – скоро върху вида и квалификацията на предприетите действия, отколкото към конкретните им последици за кандидата, който е техен обект.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателя не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната информация. Въз основа на тази информация се прави констатация, че в С. няма наличие на въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и в правото на ЕС.

В подкрепа на това е и актуална справка за състоянието на С. МД-02-249 от 02.07.26 г.

Съдът намира, че в събраните по делото доказателства не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в С. би предизвикало определени неблагоприятни за него последици, защото не се установява в С. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на

които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че жалбоподателят не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от посоченото тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплаха срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за жалбоподателя съществува реална опасност. Основният мотив за жалбоподателят е икономическият. Същият заявява, че иска да организира по – добре своя живот. Стремехът към по – добър живота обаче не е от такова естество, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително, което обаче не е, защото такова безогледното насилие няма. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

В обобщение на посоченото, съдът намира за основателни мотивите на решаващия орган, че за жалбоподателя не съществува риск за сигурността му на територията на С.. Ако същият се върне, той няма да бъде лишен от неговата идентичност.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 883 от 01.06.2026 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което се отказва предоставянето на хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 от ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 54 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Н. А. В.-САК, против Решение № 883/01.06.2026 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставянето на хуманитарен статут на жалбоподателя.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.